Nr. 11370058812

SPRIEDUMS
Latvijas Republikas vārdā

Aizkrauklē 2013. gada 5. novembrī

Aizkraukles rajona tiesa:

tiesnese I.Zālīte,

ar tiesas sēdes sekretāri G.Mečaju,

piedaloties prokuroram M.Beķeram,

aizstāvei zvērinātai advokātei S.Bērziņai,

atklātā tiesas sēdē izskatīja krimināllietu J.N., personas kods /personas kods/, apsūdzībā pēc Krimināllikuma 126. panta pirmās daļas.

Tiesa

konstatēja

J.N. tīši nodarīja tādu miesas bojājumu, kas nav bīstams dzīvībai un nav izraisījis Krimināllikuma 125. pantā paredzētās sekas, bet izraisījis ilgstošu veselības traucējumu (vidēja smaguma miesas bojājums).

2012. gada 29. jūlijā, ap plkst. 07.30, J.N. pie mājām A., Vecbebros, Bebru pagastā, Kokneses novadā, būdams agresīvi noskaņots un nolūkā nodarīt cietušajam miesas bojājumus, ar dūri tīši iesita ne mazāk kā trīs reizes cietušajam A.P. pa seju, nodarot viņam fiziskas sāpes un miesas bojājumus.

Ar savām darbībām, izdarot tīšus sitienus cietušajam A.P. pa galvu, J.N. nodarīja cietušajam miesas bojājumus, kuri izpaudās apakšžokļa kreisās puses lūzuma veidā, kas pēc sava rakstura pieskaitāmi vidēji smagiem miesas bojājumiem, kas rada ilgstošus veselības traucējumus uz laiku ilgāku par 21 dienu.

Ar šādām darbībām J.N. izdarīja Krimināllikuma 126. panta pirmajā daļā paredzēto noziedzīgo nodarījumu.

Tiesas izmeklēšanā apsūdzētais *J.N.* sevi par vainīgu noziedzīgā nodarījuma izdarīšanā neatzina un liecināja, ka iznācis no mājām, ar domu iet uz benzīntanku pēc cigaretēm. Pie mājas saticis A.P.. Sieva viņam bija stāstījusi, ka iepriekšējā naktī A.P. esot ložņājis ap viņu mašīnu. Piegājis pie A.P., lai noskaidrotu, ko viņš darīja pie viņa mašīnas. Kā piegājis pie A.P., tā uzreiz A.P. ķēries pie drēbēm un teicis, kāpēc viņš pie viņa lienot klāt, sācis bravūrīgi uzvesties. Redzot, ka A.P. ir alkohola reibumā, centies no viņa atbrīvoties, bet tas viņam neesot izdevies. Mēģinājis A.P. atstumt, bet tas neizdevies. A.P. turpinājis pie viņa turēties un bļaustīties, ka viņš viņu nepatiesi apvainojot par to, ka kaimiņiem iztecinājis degvielu no automašīnas. Tā kā vienu reizi jau bija mēģinājis atbrīvoties no A.P. tvēriena, bet neticis vaļā, tad paņēmis A.P. roku un sācis to griezt ārā. Kā ar labo roku uzsitis A.P. pa roku, tā viņa roka atsitās no viņa vaļā un A.P. atsities pret āra durvīm, pēc kā aizgājis prom. Bet A.P. nācis viņam nopakaļ un jautājis, kāpēc viņš viņu apvainojot. Kad atgriezies no benzīntanka, A.P. saticis pie mājas stūra un prasījis, kāpēc viņš viņu apvainojot, uz ko A.P. atbildējis, ka viņam nav ko runāt ar viņu un aizgājis. Pēc kādas stundas, pusotras stundas, kad remontējis traktoru, A.P. nācis pie viņa ar apvainojumiem un draudiem. Notikušo redzējusi viņa meita B.N. un J.G., kuri tobrīd atradušies mašīnā turpat mājas priekšā, bet kaimiņi piebrauckuši pēc kāda brītiņa un varēja redzēt tikai grūstīšanos. Kaimiņi gar viņu (A.P. un J.N.) mugurpusēm, iegājuši mājā. Viņam neesot bijis iemesla kaut kādā veidā A.P. ietekmēt, viņš tikai pajautājis, ko A.P. darījis viņa mašīnā. To, kas notika ar cietušā roku atsitiena brīdī, nemanījis, jo galvenais viņam bijis atkratīties no A.P.. Par to, ka A.P. bija alkohola reibumā, liecināja viņa grīļošanās un blakus viņam esošā alus pudele. Alkohola reibumā A.P. esot kašķīgs. Cietušā attieksme pret viņu bijusi agresīva, jo citeušo aizskāris viņa jautājums par ložņāšanu ap mašīnu. Viņam neesot bijis nodoma cietušajam sist. Cietušais knapi stāvējis uz kājām, ko tad vēl sist. Strīdi ar cietušo viņam nav bijuši, nav arī nekādu kaimiņu attiecību. Kad cietušais pienācis pie viņa, kad atradies pie traktora, cietušajam bijis sarkanums pie deguna, asinis, kas nebija pirms konflikta un runāja normāli.

Cietušais *A.P.* tiesas izmeklēšanā liecināja, ka draugi viņu atveduši mājās no ballītes. Bijis diezgan daudz dzēris. Apsēdies uz soliņa un iemidzis. No rīta ap plkst. 7.00 -8.00 viņu pamodinājusi apsūdzētā J.N. meita B.N. un prasījusi cigareti, ko viņai iedevis. B.N. ar savu draugu aizbraukusi prom. Pats palicis sēžot uz soliņa, kad sajutis triecienu pa labo pusi. J.N. uz viņu sācis bļaut, ka viņš pa nakti viņam esot nozadzis no mašīnas magnetafonu un izsūcis no bākas degvielu. Kā sākās konflikts neatceras, bet atceras, ka sēdējis uz soliņa un J.N. viņam sitis. Piecēlies un turējis J.N. nost no sevis, turot pie krūtīm izstieptā rokā. Kaut kad pa to brīdi garām gājusi S.O. ar vīru V.J.. J.N. sitis ar kreiso roku un trāpīja viņam pa galvas labo pusi. Kur tieši trāpīja, to neatceras. J.N. turējis ar labo roku un, kreiso roku aizsargājoties, turējis sev priekšā sejai. Pirmo sitienu saņēmis, sēžot uz soliņa, pēc kā uzreiz piecēlies kājās un izstiepis sev priekša roku. Sitienu izdarīja J.N., jo cita neviena tur nebija. Sēžot uz soliņa, trieciens bijis no labā sāna pa galvu. Kad gāja garām S.O. un viņas vīrs V.J., tad fiziska kontakta viņam ar apsūdzēto vairs nebija. Ar apsūdzēto J.N. daudzus gadus dzīvo kaimiņos un

nekādi konflikti abu starpā nav bijuši. Pēc konflikta uzgājis savā dzīvoklī un aizgājis gulēt. Kad pamodies, izgājis ārā un prasījis J.N., kāpēc tā darīja, uz ko neko konkrētu J.N. viņam neatbildējis, bet kaut ko minējis par magnetolu un degvielu, tāpēc tā esot rīkojies. Aizgājis mājās un sajutis, ka ēdot nevar sakost žokli, nevar sakošļāt ēdienu. Sāpes sajutis tajā pašā dienā ap plkst. 14.00-16.00, kas bija pēc sarunas ar J.N. un kad mēģinājis ēst. Pie ārsta aizgājis pēc trim, četrām dienām. Sākumā Bebros pie ģimenes ārstes D.G., kura nosūtījusi viņu uz Aizkraukli, kur konstatēja, ka ir lauzts žoklis. No Aizkraukles viņu aizsūtīja uz Rīgu, kur pavadījis četras vai piecas dienas slimnīcā. Uz konflikta brīdi sejas traumas nebija. Ir bijušas sejas traumas ļoti sen. Kad viņam J.N. meita B.N. prasīja cigareti, juties labi un nekas nesāpēja. Uztur mantiskā kaitējuma kompensāciju Ls 91 apmērā, kas ir ārstēšanās izdevumi, ko apliecina lietai pievienotie čeki. Morālo kaitējumu neuztur. Konfliktu redzēja S.O. un viņas vīrs V.J.. Divas dienas pēc notikušā konflikta bija aizgājis ciemos pie draugiem, lietojis alkoholu. Tur konflikts nevarējis notikt, jo sēdējis ar diviem draugiem mājās un ar draugiem parasti nekaujoties. Runāt varējis, bijis grūti ēst. Domājis, ka pāries tāpat, jo viņam esot bijis satriekts žoklis un pārgājis pats no sevis. Pasāpējis trīs, četras dienas un pārgājis. Sitiens bija smags sitiens pa galvu, sitiens viņu nenotrieca gar zemi.

Sakarā ar to, ka cietušais aizmirsis atsevišķus liets apstākļus un atsevišķām pretrunām cietušā sniegtajās liecībās pirmstiesas izmeklēšanā un tiesas izmeklēšanā, cietušā A.P. sniegtās liecības pirmstiesas izmeklēšanā saskaņā ar Kriminālprocesa likuma 501. panta 1.,2. punktu tika nolasītas tiesas izmeklēšanā. Pirmstiesas izmeklēšanā 2012. gada 7. augustā cietušais A.P. liecinājis, ka 2012. gada 28. jūlija naktī uz 29. jūliju kopīgi draugiem lietojis alkoholiskos dzērienus. Paziņa viņu 29. jūlijā ap plkst.4.00 vai 5.00 no rīta nogādājis dzīvesvietā. Abi māju A. pagalmā vēl parunājušies, pieļauj, ka bija skaļa uzvedība. Stāvējuši blakus kaimiņa J.N. automašīnai „Mazda" sarkanā krāsā. Pēc sarunām visi viņa paziņas izklīda, bet pats apsēdies uz turpat pie mājas atrodošā soliņa un iemidzis. Ap 7.30 pamodies no tā, ka mājas pagalmā iznākusi B.N. ar savu draugu. Viņi pienākuši pie viņa un palūguši cigareti. Tad B.N. ar savu draugu ar sarkano automašīnu aizbrauca. Palicis uz soliņa sēžot un smēķējot. Tad kādu brīdi notikuma secību neatceras, bet atceras to brīdi, kad bija piecēlies un viņam pretī stāvēja kaimiņš J.N.. Atceras tikai, ka J.N. viņam iesitis vismaz trīs reizes ar dūri sejas kreisajā daļā. Cik atceras, tad viņu starpā bija izcēlies savstarpējs konflikts, un šī konflikta laikā J.N. viņam iesita ar dūri pa seju. Kad mēģinājis noskaidrot konflikta iemeslu, J.N. teicis, ka viņš no viņa automašīnas nozadzis magnetolu un degvielu, uz ko viņš esot iebildis, ka nav neko tādu darījis. Uz to brīdi konflikts bija beidzies, jo J.N. aizgājis uz degvielas uzpildes staciju. Uz brīdi iegājis savā dzīvoklī, apdomājis rīta notikumus, bet, tā kā lielāko daļu no notikušā neatcerējies, sagaidījis J.N. atgriežamies no degvielas uzpildes stacijas, atkārtoti J.N. jautājis par konflikta cēloni. J.N. palicis pie sava un paskaidrojis, ka pirms divām dienām viņš esot apzadzis viņa automašīnu. 2012. gada 30. jūlijā vērsies policijā ar iesniegumu, jo pēc J.N. vismaz trīs sitieniem ar dūri viņam tika nodarīti miesas bojājumi – sejas sasitumi ar apakšžokļa lūzumu. 2012. gada 31. jūlijā vērsies pie ģimenes ārstes D.G. un 2012. gada 31. jūlijā Aizkraukles medicīnas centrā, bet 2012. gada 2. augustā devies uz Paula Stradiņa Klīnisko universitātes slimnīcu Dzirciema ielā 20, Rīgā *(lietas 5.-6. lapa).* 2012. gada 16. novembrī cietušais A.P. liecinājis, ka paliek pie savām iepriekš sniegtajām liecībām. Liecinājis, ka ar kaimiņu J.N. jau diezgan sen esot bijušas saspīlētas attiecības. Tieši pats ar J.N. neesot konfliktējis, bet viņa vecāki. Tajā rītā bija dzēris, esot ticis atvests no balles. Gulējis uz soliņa pie mājas. Viņu pamodinājusi J.N. meita un viņas draugs un prasījuši uzpīpēt. Pēc tam viņa iekāpa mašīnā, bet nezina, vai uzreiz aizbrauca projām. Sākumā pat nepamanījis, ka bija pienācis J.N.. Sēdējis uz soliņa un jutis, ka viņam iesit. Sitienu, vai arī tas bija grūdiens, saņēmis pakauša rajonā, pēc kā uzreiz piecēlies kājās. Uzreiz ar kreiso roku J.N. turējis aiz apģērba, lai ieturētu distanci un lai J.N. netiktu viņam klāt. Tad, kad viņš tā J.N. turēja, J.N. viņam iesitis divas reizes ar labo dūri pa sejas kreiso pusi. Abi sitieni trāpīja viņam pa apakšžokli sejas kreisajā pusē. Sitieni izdarīšanas brīdī garām gāja kaimiņi S.O. un V.J.. Viņi šos sitienus redzēja, jo gāja iekšā kāpņu telpā. Abi ar J.N. bija tieši pretī kāpņu telpai unS.O. un V.J. pagāja viņiem gar mugurpusi. Atceras, ka ar kreiso roku turējis distanci un iespējams, ka ar labo roku mēģinājis piesegt seju. Uzreiz pēc sitieniem neesot jutis pilnīgi neko. Nejutis sāpes, iespējams dēļ reibuma. Tad aizgājis mājā gulēt. Kad tajā paša dienā piecēlies, gājis runāt ar J.N. par konflikta iemeslu, uz ko J.N. atbildējis, ka nevajagot zagt. Pēc tam aizgājis mājās. Nākamajā dienā sāpējis žoklis. Domājis, ka žoklis ir satriekts, jo tā viņam sen iepriekš kautiņos esot gadījies. Nevarējis normāli paēst. Domājis, ka žoklis ieies vietā, kā jau tas bijis agrāk. Tā kā sāpes nepārgāja, žoklis bija nedaudz uzpampis, tad nākamajā dienā devies pie ģimenes ārstes D.G., kura nozīmēja braukt uz rentgenu Aizkrauklē. Ceturtdien laikam jau bija Rīgā, Stomatoloģijas centrā. Šie divi sitieni bija tieši, mērķtiecīgi, lai trāpītu pa žokli vai pa deniņiem un lai nodarītu traumas. Tie bija sitieni vairāk kā no sāna. J.N. viņam pienācis klāt jau ar domu, lai sistu *(lietas 53.-55. lapa).* Pirmstiesas izmeklēšanā sniegtās liecības cietušais A.P. tiesas izmeklēšanā uzturēja, paskaidroja, ka tiesas izmeklēšanā sniegtās liecības nav precīzas, jo vairs tik labi neatceras notikušo. Tik lielā alkohola reibumā nebijis, lai tas ietekmētu notikušā atcerēšanos. Apsūdzēto turējis aiz apģērba, jo viņš nācis virsū, turējis, lai nesistu. Sitieni no apsūdzētā puses bija tieši, lai nodarītu miesas bojājumus.

Lieciniece *S.O.* tiesas izmeklēšanā liecināja, ka ir apsūdzētā un cietušā kaimiņiene, dzīvo vienā mājā. Pēc plkst. 18.00, pirms plkst. 19.00 kopā ar V.J. atbraukusi no nakts zvejas, nolikusi mājās mantas un braukusi sadarīt kūts darbus. Kad atgriezušies, redzējusi, ka pie A.P. bija pietupusies B.N.. Kamēr nolikuši mašīnu, pie A.P. jau bija pienācis J.N.un pārmeta, ko A.P. naktī līdis pie viņa mašīnas. J.N. bļāva uz A.P.. A.P.bija salicis priekšā pie sejas rokas un kāpās atpakaļ, bet J.N. mēģināja iesist.J.N. roka atsitās pret A.P. roku. Neredzēja, ka /pers. M/ iesit, jo iegājusi mājā. A.P. atvairījās visu laiku, tāpēc viņam neiesita. Sitienu mēģinājumus redzēja vismaz trīs. Sita pa augšdaļu, bet pa galvu netrāpīja, joA.P. bija priekšā rokas. Pati bijusi kustībā, tādēļ nevar apgalvot vai /pers. M/ trāpīja, vai netrāpīja. Kad gāja iekšā kāpņu telpā, dzirdējusi, ka sasitās rokas, ka trāpa it kā pa miesu. J.N. mēģināja izdarīt sitienu ar labo roku un trāpīja pa A.P. roku, ko A.P. turēja sev priekšā. Redzēja, kaJ.N. bija atvēzējies trīs reizes un J.N.raidītie sitieni atsitās pret A.P. roku. Redzēja, ka trāpīja pa roku, bet nevar apgalvot, ka trāpīja vai netrāpīja pa galvu. Neredzēja, ka A.P. būtu saķēris apsūdzēto aiz drēbēm. Varbūt ar roku J.N. skāra A.P. seju, bet to nevar apstiprināt, jo to neredzēja. Tā pirmstiesas izmeklēšanā pierakstījis pilnvarotais, bet viņa tā nav teikusi, bet tam esot piekritusi, ka lai tā raksta. Sitieni bija no sāna. Aiz viņas nācis arī viņas dzīvesbiedrs V.J.. Pie mājas mašīnā bija arī J.N. meita B.N. un viņas draugs. Kad viņa gāja mājā, tad B.N. kāpa mašīnā, A.P.atkāpās, un J.N. gāja virsū A.P.. A.P. ir viņas kaimiņš, ar A.P. viņai konfliktu nav. A.P. lieto alkoholu, kā jau visi jaunieši. Iepriekšējā dienā, kad taisījušies uz zveju ap plkst. 19.00, A.P.s kopā ar draugiem pie mājas lietojis alkoholu. Alkohola ietekmēA.P. izmainās, ir kašķīgs. Tajā dienā pēc konflikta A.P. vairāk neredzēja. Citus konfliktus starp J.N. un A.P. nav redzējusi.

Liecinieks *V.J.* tiesas izmeklēšanā liecināja, ka ir apsūdzētā un cietušā kaimiņš, dzīvo vienā mājā. Kopā ar S.O. atbraukuši no zvejas. Kad piebraukuši pie mājas, A.P.gulējis uz soliņa. Ienesis mājās makšķeres un braukuši trušiem pļaut zāli. Kad atgriezušies, A.P. vēl joprojām bija uz soliņa. No mājas iznāca B.V. un, piegājusi pie A.P., kaut ko abi runāja. Ņemot ārā no mašīnas mantas, no mājas iznācis B.N.draugs. Pēc tam iznācisJ.N.un teicis, kaA.P. ložņājis pa viņa mašīnu. J.N. mēģināja A.P. iesist pa seju.A.P. mēģinājaJ.N. atstumt ar rokām. A.P. aizsargājoties bija izstiepis kreiso roku pretim J.N.. J.N. mēģināja iesist A.P., bet netrāpīja. Redzējis viena sitiena mēģinājumu, mēģināja iesist pa galvu, seju. J.N. vicināja roku tādā kustībā, it kā sistu. Redzējis, ka J.N. roka aizgāja pa tukšo. Kad gājis mājā iekšā, tad abi rokas jau bija nolaiduši un skaidrojās, apsūdzētā meita palika mašīnā. A.P.bija alkohola ietekmē.

Lieciniece *B.N.* tiesas izmeklēšanā liecināja, ka ir apsūdzētā J.N. meita. No rīta ap plkst.7.00 izgājusi no mājas un redzējusi, ka uz soliņa guļ A.P., uzmodinājusi un paprasījusi cigareti un aizgājusi uz mašīnu. Kad bija iesēdusies mašīnā, redzējusi, ka pieA.P. bija piegājis tētis un prasīja A.P. ko viņš darīja pie viņa mašīnas. A.P. bija piecēlies kājās. A.P. bija stiprā alkohola ietekmē, jo grīļojās. Kas notika, tālāk neredzēja, jo mašīnā bija tajā pusē, no kuras nebija pārredzama notikuma vieta. Tikai redzējusi, ka A.P. bija ieķēries tēvam kreklā un tētis teicis, lai laiž vaļā, un atgrūdisA.P. rokas. Tad abi pārmija vārdu pa vārdam, un ar to viss beidzās. Situāciju ar savu paziņu J.G. noskatījušies līdz galam un tā kā konflikta nebija, aizbraukuši prom. Aizbraukuši tad, kad, tētis aizgāja uz degvielas uzpildes stacijas pusi, bet A.P.palika stāvam. To, ko tētis un A.P. runāja, viņa nedzirdēja. Pēc atgrūšanas fizisks kontakts neturpinājās. Tētis aizgājis uz degvielas uzpildes staciju. Kad piegājusi pieA.P.prasīt cigareti, nekādi miesas bojājumi viņam neesot bijuši. Tajā pašā dienā pēc notikušā A.P. redzējusi un A.P. teicis, ka ar draugiem nākšot atriebties. Arī tad A.P.ar seju viss bija kārtībā. Apsūdzētais alkohola ietekmē ir agresīvs, kašķīgs. Kad mājā gāja S.O. un V.J., tad viņi varēja redzēt konfliktu. Vēl J.G. varēja redzēt konfliktu vistiešāk.

Liecinieks *J.G.* tiesas izmeklēšanā liecināja, ka kopā ar B.N. ap plkst. 7.15 bija sataisījies braukt uz darbu, bet J.N. bija sataisījies iet pēc cigaretēm uz degvielas uzpildes staciju. Sildījis mašīnu, kad no mājas iznācis J.N..A.P. nācis no degvielas uzpildes stacijas puses, no mājas stūra puses.A.P. sācis pirmais, sagrābis J.N. aiz krekla. J.N. viņu pret krūtīm atgrūda nost, teicis, lai laiž vaļā, betA.P. nelikās mierā. Atgrūžot neviena sitiena nebija. J.N. teica, lai nomierinās un nekasās. Kā atgrūda, tā J.N. aizgāja prom, betA.P. apsēdās uz soliņa un turpināja dzert alu. Viņš un B.N. aizbraukuši. Logi automašīnai bija atvērti abās pusēs, dzirdēja skaļākās frāzes. Uz to brīdi neviena pagalmā nebija. Kad izgriezies no pagalma, tad atbraucis V.J.. Tas bijis pēc minūtēm piecām.

Eksperts *M.S.* tiesas izmeklēšanā liecināja, ka pēc ekspertīzei uzrādītajiem datiem var izdarīt secinājumus, ka ir maz ticama šāda apsūdzētā versija, proti, ka cietušais ir ieķēries ar rokām apsūdzētajam kreklā, kur apsūdzētais atsit šo cietušā roku, un cietušā roka no atsitiena trāpa pašam cietušajam un salauž žokli. Šādam lūzumam ir jārodas no tieša, cieta trieciena, bet ne no sitiena, kas ir bijis ar plaukstu vai rokai garām slīdot. Šādu lūzumu var iegūt, atsitoties ar seju pret cietu priekšmetu. Rokas spēku nav iespējams aprēķināt, bet nav bijuši tādi gadījumu, kad atsitot roku, iegūst tādu traumu. Lai iegūtu šādu traumu, jābūt cietam, tiešam, spēcīgam sitienam, piemēram, ar dūrē savilktu roku. Tāds lūzums nav iespējams, sitot ar plaukstu. Vai arī jābūt tiešam atsitienam pret kaut ko. Pēc atsitiena rokai nevis piedod enerģiju, bet zaudē enerģiju. Tas notiek no krūšu apvidus. Kā saprotot, tad atsistā roka sāk savu kustību no krūšu rajona, līdz ar to nevar trāpīt pa to vietu, kurā cietušais ir saņēmis sitienu. Pie konkrētā žokļa lūzuma, to varēja salauzt tikai tiešā sitienā no sāna. Žokli var salauzt visādos veidos, bet konkrētais lūzums ir iegūts saņemot sitienu no sāna, no kreisās puses, no apakšžokļa. Eksperta atzinumā ir ieraksts par to, ka 2010. gadā cietušajam ir bijis apakšžokļa lūzums. Lai iegūtu lūzumu pie mazāka traumatisma, jābūt re fraktūrai vai atkārtotam lūzumam pa to pašu līniju. Divi gadi ir pietiekošs laiks, lai kauls saaugtu. Nav zināms, kurā pusē ir bijis iepriekšējais lūzums un kāda veida lūzums. Tam nav tāda iespaida, lai nākamajā reizē žoklis lūztu ātrāk. Parasti kauls pēc lūzuma saaug biezāks, nekā bija iepriekš un lūzuma vieta ir pat izturīgāka, nekā bija iepriekš. Saauguma vieta parasti ir biezāka, ja vien nav kaula pataloģija. Pie lauzta žokļa sāpes var nejust, ja ir alkohola reibums, ja neēd un nekustina muti, bet, kad iziet alkohols, tad sāk just sāpes. Atzinumā ir rakstīts, ka lūzums ir bez dislokācijas un, ja neēd un nekustina mutu, tad sāpes var arī nejust un tās nav lielas. Žoklis var saaugt arī tāpat bez iešanas pie ārsta.

Bez iepriekš minētajām cietušā un liecinieku sniegtajām liecībām, apsūdzētā vainīgums viņam celtajā apsūdzībā pierādīta arī ar sekojošiem lietā esošiem un tiesas sēdē pārbaudītiem rakstveida pierādījumiem un dokumentiem:

- ar cietušā A.P. 2012. gada 30. jūlija iesniegumu Aizkraukles rajona policijas pārvaldes Kriminālpolicijas biroja policijas iecirknim, reģistrēts ENŽ Nr.002920, kurā A.P. norāda, ka 2012. gada 29. jūlijā ap plkst.07.30 mājas A.-7, Bebru pagastā pagalmā savstarpēja konflikta laikā J.N. viņam iesitis vismaz divas reizes ar dūri pa seju, trāpot pa apakšžokli, kā rezultātā viņam bija apakšžokļa rajonā sāpes. Notikušā rezultātā ārēji redzami miesas bojājumi viņam netika nodarīti, bet pēc notikušā bija jūtamas sāpes apakšžokļa rajonā. Apņemas tuvākajā laikā vērsties pie ģimenes ārsta *(lietas 3. lapa);*

- ar lēmumu par tiesu medicīniskās ekspertīzes noteikšanu un tiesu medicīniskās ekspertīzes eksperta 2012. gada 27. augusta atzinumu Nr.94, ar kuru izdarīts atzinums: 1) cietušajam A.P. ir konstatēti miesas bojājumi - apakšžokļa kreisās puses lūzums; 2) miesas bojājums var atbilst lēmumā norādītajam nodarīšanas laikam, radušies no cietu, trulu priekšmeta iedarbības, iespējams lēmumā uzrādītajos apstākļiem; 3) miesas bojājumi pēc sava rakstura pieskaitāmi vidēji smagiem, kā tādi, kas bijuši par iemeslu ilgstošam veselības traucējumam, kas pārsniedz 21 dienu. Eksperta atzinumā norādītie lietas apstākļi, pie kādiem cietušajam A.P. nodarīti atzinumā minētie miesas bojājumi, sakrīt ar apsūdzībā norādītajiem lietas faktiskajiem apstākļiem, proti, J.N. savstarpēja konflikta laikā vismaz trīs reizes ar dūri tīši iesita pa seju A.P., līdz ar ko nodarīja miesas bojājumus (sejas sasitumus ar apakšžokļa kaula lūzumu). No ekspertīzes slēdziena redzams, ka A.P. 2012. gada 31. jūlijā plkst. 11.36 vērsies Aizkraukles steidzamās medicīniskās palīdzības punktā ar sūdzībām par sāpēm apakšžokļa kreisajā pusē – esot iesists; žoklis uztūcis, sāpīgs; konstatēts apakšžokļa kreisā zara lūzums; nosūtīts uz Sejas ķirurģijas centru. P.Stradiņa KUS Sejas un žokļu ķirurģijas centra stacionārā pacienta medicīniskās kartes datos ir informācija, ka A.P. iestājies slimnīcā 2012. gada 2. augustā ar diagnozi – apakšžokļa kreisā kakliņa lūzums bez dislokācijas; sūdzības par grūtībām atvērts muti; 29012. gada 29. jūlijā pie mājas pazīstams vīrietis viņu piekāvis; 2012. gada 6. augustā no slimnīcas izrakstīts. No pacienta ambulatorās kartes redzams, ka A.P. vērsies pie ārsta 2012. gada 31. jūlijā; 2012. gada 29. jūlijā pie mājas saņēmis sitienu pa augšžokļa kreiso pusi *(lietas 19.-22.lapa);*

- ar cietušā A.P. un liecinieku S.O. un V.J. pirmstiesas izmeklēšanā sniegtajām liecībām, kas ir saskanīgas ar cietušā un liecinieku izklāstītajiem notikušā apstākļiem tiesas izmeklēšanā sniegtajās liecībās *(lietas 28.-29., 30.-31.lapa).*

Izvērtējot visus iepriekš izklāstītos un tiesas izmeklēšanā pārbaudītos pierādījumus to kopumā un savstarpējā sakarībā, tiesa konstatē visu subjektīvo un objektīvo pazīmju kopumu, kvalificējošās pazīmes, lai apsūdzētā J.N. darbības atzītu par noziedzīgu nodarījumu un tās kvalificē pēc Krimināllikuma 126. panta pirmās daļas un, atzīstot, ka apsūdzētā tīšās darbības ir cēloņsakarībā ar sekām, tiesa atzīst, ka par izdarīto noziedzīgo nodarījumu apsūdzētais J.N. ir sodāms un pastāv Kriminālprocesa likuma 520. panta pirmajā daļā paredzētais pamats notiesājoša sprieduma taisīšanai.

Krimināllikuma 126. panta pirmajā daļā paredzēta atbildība par tāda miesas bojājuma tīšu nodarīšanu, kas nav bīstams dzīvībai un nav izraisījis šā likuma 125. pantā paredzētās sekas, bet izraisījis ilgstošu veselības traucējumu vai vispārējo darbspēju ievērojamu

paliekošu zaudēšanu mazāk nekā vienas trešdaļas apmērā (vidēja smaguma miesas bojājums).

Lietā nav šaubu par apsūdzētā J.N. vērtēšanu par pie kriminālatbildības saucamu personu, kas apsūdzībā norādītajā laikā un vietā, un pie apsūdzībā norādītajiem apstākļiem ir izdarījusi pret cietušo A.P. vērstu noziedzīgu nodarījumu – ne mazāk kā trīs tīšus sitienus ar dūri pa seju, kuru rezultātā cietušajam A.P. tika nodarīti vidēji smagi miesas bojājumi, kas izraisīja veselības traucējumu uz laiku ilgāku par trim nedēļām un kas ir cēloniskā sakarā ar apsūdzētā J.N. izdarītajām noziedzīgajam darbībām.

Tiesai nav nekāda pamatota iemesla neticēt cietušā A.P. sniegtajām liecībām par notikušā apstākļiem un miesas bojājumu iegūšanas apstākļiem, proti, ka apsūdzībā norādītos miesas bojājumus ieguvis tieši konflikta laikā ar apsūdzēto un apsūdzētā sitienu rezultātā, jo cietušā sniegtās liecības nevar atzīt par pretrunīgām tādā mērā, lai tām piedotu mazāku ticamību, kā apsūdzētā liecībām, vai arī tām neticēt, jo cietušā liecības objektīvi apstiprinās ar tiesu medicīnas eksperta atzinumā secināto par cietušajam konstatētajiem miesas bojājumiem, to lokalizāciju un iespējamo iegūšanas laiku un veidu, ar liecinieku S.O. un V.J. liecībām. Tāpat tiesas izmeklēšanā tika konstatēts, ka cietušajam nav nekāda pamata apmelot apsūdzēto, ko apstiprināja arī pats apsūdzētais.

Cietušā A.P. sniegtās liecības par apsūdzētā J.N. viņam izdarītajiem sitieniem apstiprinās ar liecinieku S.O. un V.J. sniegtajām konsekventajām liecībām gan pirmstiesas izmeklēšanā, gan tiesas izmeklēšanā. Tiesai nav nekāda pamatota iemesla neticēt minēto liecinieku liecībām. Tās ir secīgas, loģiskas un nav pretrunā ar citiem pierādījumiem. Minētie liecinieki lietā gan attiecībā pret apsūdzēto, gan attiecībā pret cietušo ir visneitrālākie, proti, gan cietušā, gan apsūdzētā kaimiņi, ko abi liecinieki, apsūdzētais un cietušais arī apstiprināja tiesas izmeklēšanā. Tāpat tiesas izmeklēšanā netika konstatēti tādi apstākļi, kas dotu pamatu uzskatīt, ka liecinieki S.O. un V.J. apsūdzēto J.N. aprunā vai sniegtu nepatiesas liecības, turklāt, būdami brīdināti par krimināltatbildību par nepatiesu liecību sniegšanu. Ar liecinieku S.O. un V.J. sniegtajām liecībām lietā ir gūts apstiprinājums apsūdzētā tīšajiem ne mazāk kā trīs sitieniem cietušajam un, ka apsūdzētajam bija iemesls šādai rīcībai pret cietušo, proti, no liecinieces liecībām izriet, ka apsūdzētais J.N. cietušajam A.P. ir izteicis pārmetumus (bļāva uz cietušo), par to, kāpēc cietušais naktī līdis pie viņa mašīnas; cietušais bija salicis priekšā pie sejas rokas un kāpās atpakaļ, bet apsūdzētais mēģināja iesist; apsūdzētā roka atsitās pret cietušā roku; cietušais atvairījās visu laiku, tāpēc viņam neiesita; sitienu mēģinājumus redzēja vismaz trīs; sita pa augšdaļu, bet pa galvu netrāpīja, jo cietušajam bija priekšā rokas; pati bijusi kustībā, tādēļ nevar apgalvot vai apsūdzētais cietušajam trāpīja, vai netrāpīja;kad gāja iekšā kāpņu telpā, dzirdējusi, ka sasitās rokas, ka trāpa it kā pa miesu; apsūdzētais mēģināja izdarīt sitienu ar labo roku un trāpīja pa cietušā roku, ko cietušais turēja sev priekšā; redzēja, ka apsūdzētais bija atvēzējies trīs reizes un apsūdzētā raidītie sitieni atsitās pret cietušā roku; redzēja, ka trāpīja pa roku, bet nevar apgalvot, ka trāpīja vai netrāpīja pa galvu; A.P. atkāpās, un J.N. gāja virsūA.P.; neredzēja, ka cietušais būtu saķēris apsūdzēto aiz drēbēm. No liecinieka V.J. sniegtajām liecībām izriet, ka apsūdzētais cietušajam teicis, ko cietušais ložņājis pa viņa mašīnu; apsūdzētais mēģināja cietušajam iesist pa seju; cietušais mēģināja apsūdzēto atstumt ar rokām; cietušais aizsargājoties bija izstiepis kreiso roku pretim apsūdzētajam; apsūdzētais mēģināja iesist cietušajam, bet netrāpīja; redzējis viena sitiena mēģinājumu, mēģināja iesist pa galvu, seju; apsūdzētais vicināja roku tādā kustībā, it kā sistu; redzējis, ka apsūdzētajam roka aizgāja pa tukšo; kad gājis mājā iekšā, tad abi rokas jau bija nolaiduši un skaidrojās. Ar minēto liecinieku liecībām apstiprinās, ka apsūdzētajam bija iemesls būt agresīvi noskaņotam pret cietušo, jo apsūdzētā ieskatā cietušais naktī bija ložņājis gar viņa automašīnu, ka apsūdzētais uz cietušo bļāva, līdz ar ko nav šaubu, ka konflikts starp apsūdzēto un cietušo bija, ka konflikta iniciators bija apsūdzētais, ka cietušais atvairījās no apsūdzētā izdarītajiem tiešajiem sitieniem. No minēto liecinieku aprakstītajām apsūdzētā un cietušā darbībām konflikta laikā neapstiprinās apsūdzētā izvirzītā versija, ka apsūdzētais esot aizsargājies no cietušā tvēriena un mēģinājis atsist cietušā roku no viņa tvēriena, kas varējis būt kādas trīs reizes un tāpēc liecinieki varējuši pārprast un uztvert šos viņa izdarītos sitienus pa cietušā roku kā tīšus sitienus cietušajam. Tiesas izmeklēšanā neapstiprinājās apsūdzētā izvirzītā versija, proti, „ka viņš ar pirmo reizi nav varējis atsist cietušā roku un, tā kā vienu reizi jau bija mēģinājis atbrīvoties no A.P. tvēriena, bet neticis vaļā, tad paņēmis A.P. roku un sācis to griezt ārā. Kā ar labo roku uzsitis A.P. pa roku, tā viņa roka atsitās no viņa vaļā (..)". Šādas apsūdzētā darbības neapstiprinās ne ar cietušā, ne liecinieku S.O., V.J. sniegtajām liecībām. Turklāt no cietušā sniegtajām liecībām izriet, ka viņš apsūdzēto iespējams turējis aiz apģērba un, iespējams, izstieptā rokā tāpēc, lai starp viņu un apsūdzēto būtu distance, lai apsūdzētais nevarētu viņam iesist. Apsūdzētā versija par to, ka cietušais pirmais būtu bijis viņu saķēris aiz drēbēm pie krūtīm, tā izdarot apsūdzētajam uzbrukumu, neapstiprinās ne ar cietušā, ne ar liecinieku S.O. un V.J. sniegtajām liecībām. Kā izriet no liecinieces S.O. un liecinieka V.J. sniegtajām liecībām, tad ne viens, ne otrs pilnībā notikušo konfliktu starp apsūdzēto un cietušo neredzēja un nevēlējās tajā būt iesaistītiem, ka liecinieki bija vairāk aizņemti ar savām darīšanām, ka konfliktu redzēja tikai garām ejot („pati bijusi kustībā, tādēļ nevar apgalvot vai /pers. M/ trāpīja, vai netrāpīja"), ka nevar apstiprināt to, vai trāpīja apsūdzētais cietušajam pa seju vai nē. Līdz ar to nav pamata neticēt cietušajam, ka apsūdzībā norādītos miesas bojājumus viņam nodarīja tieši apsūdzētais starp viņiem esošā konflikta laikā.

Tiesību doktrīnā atzīts, ka noziedzīgā nodarījuma kvalifikācija ir pilnīgas atbilstības konstatēšana starp nodarījuma faktiskajām pazīmēm un Krimināllikuma normā paredzētā konkrētā noziedzīgā nodarījuma sastāva pazīmēm *(U.Krastiņš. Noziedzīgs nodarījums. Rīga, 2000, 26.lpp.).*

Kvalificējot noziedzīgo nodarījumu, tiek salīdzināti juridiski nozīmīgi notikuma apstākļi, kuri noskaidroti ar attiecināmiem, pieļaujamiem, ticamiem, pietiekamiem pierādījumiem, ar Krimināllikumā paredzēta noziedzīga nodarījuma sastāva obligātajiem elementiem (objekts, objektīvā puse, subjekts, subjektīvā puse). Turklāt par subjektīvās puses patieso saturu liecina ne tikai liecības, bet arī ar pierādījumiem konstatētā personas rīcība.

Uz apsūdzētā vainīgumu norāda arī cietušā turpmākās darbības pēc konflikta, proti, cietušais vērsies pie apsūdzētā un mēģinājis noskaidrot, kāpēc apsūdzētais tā darījis, uz ko neko konkrētu apsūdzētais viņam nav atbildējis, bet kaut ko minējis par magnetolu un degvielu, tāpēc tā esot rīkojies; draugiem stāstījis, un draugi pasmējušies, ka viņu vecs vīrs piekāvis; nākamajā dienā vēršas policijā ar iesniegumu un vēl nākamajā dienā – pie ģimenes ārstes; kā arī tas, ka pirms konflikta ne apsūdzētais, ne liecinieki neliecināja par kādām sejas traumām cietušajam.

Apsūdzētā versija par cietušā rokas atsišanu no apakšas, kā rezultātā cietušais pats ar savu roku varējis nodarīt sev miesas bojājumus, tā iegūstot žokļa lūzumu, tiesas izmeklēšanā neapstiprinājās arī ar tiesu medicīnas eksperta M.S. sniegto liecību. Eksperts šādu versiju atzina par maz ticamu, jo, lai gūtu žokļa lūzumu, sitienam ir jābūt tiešam, spēcīgam, un konkrētajā gadījumā šis tiešais, spēcīgais sitiens ir bijis no kreisās puses. Tā kā cietušajam sitiena rezultātā ir radīts apakšžokļa kreisās puses lūzums, tad atsitot cietušā kreiso roku, sitiens nevar notikt pa sejas kreiso pusi, tas būs vērst uz sejas priekšpusi. Turklāt rokas atsišanas rezultātā, pēc

sitiena roka zaudē kustības enerģiju, tāpēc šāds sitiens nevar tikt raksturots kā tiešs un spēcīgs sitiens, un izdarīts ar cietu, trulu priekšmetu un konkrētajā gadījumā, sitiens cietušajam ir izdarīts ar dūri. Ar plaukstas sitienu žokli nevarot salauzt. Ar eksperta liecību tika atspēkota arī aizstāves versija par to, ka, sakarā ar iepriekš gūtajām žokļa traumām, cietušajam žoklis varētu būtu vārīgāks un pie mazākā sitiena to varētu salauzt. Eksperts liecināja, ka gluži pretēji, kaula saauguma vietas ir biezākas, līdz ar ko izturīgākas.

Tiesai nav pamata izslēgt apsūdzētā versiju par cietušā rokas atsišanu abu konflikta laikā vispār un pilnībā, kā vienu no apsūdzētā rīcības izpausmēm, jo arī pats cietušais tiesas izmeklēšanā nenoliedza šādu apsūdzētā rīcības iespējamību, taču tas nedod pamatu atzīt, ka no apsūdzētā puses pret cietušo nav bijuši izdarīti arī vismaz trīs tīši sitieni, kā rezultātā cietušajam radušies apsūdzībā norādītie un tiesu medicīniskajā ekspertīzē konstatētie miesas bojājumi.

Tiesa atzīst, ka uz apsūdzētā nevainīgumu nekādā ziņā nenorāda tas, ka cietušais tikai nākamajā dienā (2012. gada 30. jūlijā) vērsās policijā un pie ārsta vērsās pēc divām dienām no notikuma (2012. gada 31. jūlijā). Cietušais šādu savu rīcību izskaidroja, proti, ka uzreiz sāpes nav jutis, ka sāpes sācis just tajā paša dienā tikai ap plkst.14.00-16.00, ka ir domājis, ka sāpes pāries, ka trauma nav tika nopietna. Tas, ka cietušais, būdams alkohola reibumā, sāpes uzriez varēja nejust, apstiprinājās ar eksperta liecību tiesas izmeklēšanā.

Vērtējot liecinieces B.N. sniegto liecību tiesas izmeklēšanā, tiesa secina, ka lieciniece par notikuma apstākļiem faktiski neko liecināt nevarēja, jo notikušo neredzēja, proti, redzējusi, ka pie cietušā bija piegājis tētis (J.N.) un prasīja cietušajam, ko viņš darīja pie viņa mašīnas; cietušais bija piecēlies kājās; cietušais bija stiprā alkohola ietekmē, jo grīļojās; kas notika, tālāk neredzēja, jo mašīnā bija tajā pusē, no kuras nebija pārredzama notikuma vieta. Bet tajā pašā laikā lieciniece B.N. liecināja, ka tikai redzējusi, ka cietušais bija ieķēries tēvam kreklā un tētis teicis, lai laiž vaļā, un atgrūdis cietušā rokas; tad abi pārmija vārdu pa vārdam, un ar to viss beidzās. No minētā secināms, ka lieciniece, neredzējusi notikušo, tomēr uztur apsūdzētā, kurš ir viņas tēvs, versiju, kas ir pretrunā ar liecinieku S.O. un V.J. sniegtajām liecībām. Tādejādi liecinieces B.N. sniegtajai liecībai ir mazāka ticamība, salīdzinājumā ar lietā neitrālāku liecinieku - S.O. un V.J., liecībām.

Vērtējot liecinieka J.G. sniegtās liecības tiesas izmeklēšanā, tiesa arī šai liecībai piedod mazāku ticamību, jo liecinieks J.G. ir apsūdzētā meitas B.N. draugs un viņa sniegtās liecības ir pretrunā ar cietušā A.P., paša apsūdzētā J.N., liecinieku B.N., S.O. un V.J., kā arī ar liecinieces B.N. sniegtajām liecībām par to, ka cietušais nācis no degvielas uzpildes stacijas puses, no mājas stūra puses. Visas minētās personas tiesas izmeklēšanā liecināja, ka cietušais, apsūdzētajam iznākot mājas, atradās pie mājas esošā soliņa. Tāpat liecinieka J.G. sniegtā liecība ir pretrunīga arī attiecībā par pagalmā esošajām personām konflikta laikā. Liecinieks J.G. liecināja, ka notikuma laikā neviens pagalmā nav bijis. Savukārt no liecinieku S.O. un V.J. sniegtajām liecībām izriet, ka viņi konflikta laikā bija mājas pagalmā, kas apstiprinās arī ar cietušā un apsūdzētā sniegtajām liecībām.

Tiesa par nepamatotu atzīst aizstāves iebildumu, ka cietušajam esot tendence sagrozīt pat objektīvi pierādītus faktus un viņa liecības esot juceklīgas par to, ar kuru roku apsūdzētais viņam sitis un pa kuru sejas pusi viņš no apsūdzētā sitienu saņēmis. Tāpat cietušais tiesas izmeklēšanā esot izvairījies no atbildes, par to, ka agrāk ar žokļa traumu ārstējies slimnīcā. Tiesa cietušā sniegtajās liecībās nekonstatē ne tendenci sagrozīt faktus, ne arī kādu faktu noklusēšanu. No tiesas sēdes protokola neizriet, ka kāds no procesa dalībniekiem, tai skaitā aizstāve, cietušajam būtu uzdevusi konkrētus jautājumus par to, vai cietušajam 2010. gadā ir bijusi žokļa operācija. Attiecībā par sišanas mehānismu, ko aizstāves ieskatā cietušais tiesas izmeklēšanā tendenciozi sagrozījis, tiesas izmeklēšanā tieši tāpēc, ka cietušais vairāk kā pēc gada bija aizmirsis notikušā atsevišķus apstākļus, kam nav pamata neticēt, pirmstiesas izmeklēšanā sniegtās cietušā liecības tika nolasītas un cietušais tiesas izmeklēšanā paskaidroja, ka pirmstiesas izmeklēšanā notikušo atcerējās labāk, līdz ar ko viņa sniegtās liecības pirmstiesas izmeklēšanā uzturēja. Tāpat paskaidroja, ka viņa atšķirīgās liecības attiecībā par to, ar kuru roku un pa kuru pusi sejai apsūdzētais viņam sita, izskaidrojams ar to, ka uzreiz viņam konkrētu sāpju nebija, nebija tieši izteiktas sāpes no konkrētas sejas puses.

Ar pierādījumiem neapstiprināts ir aizstāves pieņēmums par cietušā spējām atcerēties notikušo izdzertā alkohola daudzuma dēļ, kādēļ cietušais iespējams uztvēris notikušo citādi, kā tas faktiski notika. Lietā nav strīda par to, ka cietušais bija alkohola ietekmē, bet tiesai nav pamata atzīt un šis fakts nav apstiprinājies ar tiesas izmeklēšanā pārbaudītiem pierādījumiem, ka cietušais alkohola ietekmes dēļ nebija vai nebūtu spējīgs pilnībā atcerēties notikumus. Tiesa atzīst, ka kaut kādā mērā cietušā alkohola reibums varēja ietekmēt viņa atcerēšanās spējas detaļās, ko arī pats cietušais atzina, bet nav pamata atzīt, ka cietušais viņa paša rokas atsišanu ir uztvēris kā apsūdzētā tiešus sitienus viņam pa seju. Cietušais liecināja, ka alkohola reibums nebija tāds, kā dēļ viņš neatcerētos, ka miesas bojājumus viņam izdarīja J.N., nevis kāda cita persona. Turklāt lietā nav pieradījumu alkohola reibuma pakāpei cietušajam, no kā varētu vērtēt cietušā atcerēšanās spējas. Līdz ar to, nekonstatējot pretrunas starp cietušā un liecinieku S.O. un V.J. sniegtajām liecībām, nav nekāda pamatota iemesla apšaubīt cietušā atcerēšanās spējas un neticēt cietušajam par to, ka sitienus viņam izdarījis apsūdzētais, nevis kāda cita persona, vai arī atzīt, ka miesas bojājumus cietušais ieguvis kādā citā vietā un veidā.

Krimināllikuma 126. pantā paredzētā noziedzīgā nodarījuma sastāvs ir materiāls, proti, nodarījums pabeigts ar brīdi, kad cietušajam nodarīti konkrēta smaguma miesas bojājumi. Starp vainīgā darbību un nodarītajiem miesas bojājumiem jākonstatē cēloņsakarība.

Cēloņsakarību starp apsūdzētā J.N. darbībām pret cietušo A.P. un darbību rezultātā cietušajam A.P. radītajiem miesas bojājumiem apstiprina ne tikai cietušā un liecinieku S.O. un V.J. sniegtās liecības, bet arī eksperta atzinums Nr.94, no kura izriet, ka miesas bojājumi var atbilst apsūdzībā norādītajam nodarīšanas laikam, radušies no cietu, trulu priekšmetu iedarbības, iespējams, pie apsūdzībā uzrādītajiem apstākļiem. Eksperta atzinumā norādīto miesas bojājumu lokalizācija atbilst cietušā A.P., liecinieku S.O. un V.J., eksperta M.S. norādītajiem sitieniem ar dūri pa sejas kreiso pusi. Neviens no lieciniekiem neliecināja, ka cietušā izskats pirms konflikta liecinātu par kādiem sejas bojājumiem vai traumu. Tajā pašā laikā, kā izriet no apsūdzētā sniegtās liecības tiesas izmeklēšanā, cietušajam pēc konflikta pie deguna bija redzamas asinis. No paša apsūdzētā J.N., cietušā A.P., liecinieku S.O., V.J., B.N. un J.G. sniegtajām liecībām apstiprinās, ka konflikts starp apsūdzēto un cietušo ir bijis, tādēļ nav pamata neticēt cietušajam, ka miesas bojājumus cietušais guva tieši šī konflikta laikā un tieši no apsūdzētā J.N..

Tiesa atzīst, ka iepriekš minētie pierādījumi ir savstarpēji saistīti, pēctecīgi un tiesai nav pamata tos apšaubīt, viens otru apstiprina, līdz ar ko apsūdzībā norādītie faktiskie apstākļi ir pierādīti. Cietušais un liecinieki ir informēti par iespējamo atbildību nepatiesu liecību sniegšanas gadījumā.

Atbilstoši Kriminālprocesa likuma 19. panta trešajai daļai visas saprātīgas šaubas par vainu, kuras nav iespējams novērst, jāvērtē par labu personai, kurai ir tiesības uz aizstāvību.

Tiesa atzīst spriedumā norādītos pierādījumus, vērtējot tos kopumā un savstarpējā saistībā, par pietiekamiem, lai izslēgtu jebkādas saprātīgas šaubas par apsūdzētā vainojamību un to, ka viņa vainīgums ir pilnībā pierādīts viņam celtajā apsūdzībā. Tiesa nav radusi pamatojumu tam, lai izbeigtu kriminālprocesu, attaisnotu apsūdzēto, vai atbrīvotu viņu no soda vispār. Apsūdzētā savas vainas neatzīšana vērtējama kā apsūdzētā aizstāvības pozīcija.

Izvērtējot apsūdzētajam piemērojamā soda veidu un mēru, tiesa ņem vērā Krimināllikuma 46. pantā noteikto, proti, tiesa ņem vērā izdarītā noziedzīgā nodarījuma raksturu, radīto kaitējumu, apsūdzētā atbildību mīkstinošos un atbildību pastiprinošos apstākļus, vainīgā personību *(likumā redakcijā līdz 2013. gada 1. aprīlim),* kā arī Krimināllikuma 35. pantā noteikto soda mērķi.

Pie soda veida un mēra noteikšanas tiesa ņem vērā arī to, ka 2013. gada 1. aprīlī spēkā stājies 2012. gada 13. decembrī pieņemtais likums „Grozījumi Krimināllikumā" un šī likuma Pārejas noteikumu 1. un 4. punkts paredz, ka personas, kuras noziedzīgu nodarījumu izdarījušas līdz šā likuma spēkā stāšanās dienai (līdz 2013. gada 1. aprīlim), saucamas pie kriminālatbildības un sodāmas saskaņā ar tām Krimināllikuma normām, kuras bija spēkā noziedzīgā nodarījuma izdarīšanas laikā, ņemot vērā, ka maksimālā soda apmērs vai laiks nedrīkst pārsniegt maksimālo soda apmēru vai laiku, kāds Krimināllikumā par attiecīgo noziedzīgo nodarījumu ir paredzēts pēc šā likuma spēkā stāšanās dienas - 2013. gada 1. aprīļa. Minēto noteikumu 6. punkts noteic, ka gadījumā, ja par attiecīgo noziedzīgo nodarījumu Krimināllikumā pēc šā likuma spēkā stāšanās dienas paredzēta zemāka brīvības atņemšanas soda minimālā robeža, tiesa to ņem vērā, nosakot brīvības atņemšanas sodu.

Apsūdzētā J.N. izdarītais noziedzīgais nodarījums pēc Krimināllikuma 126. panta pirmās daļas saskaņā ar Krimināllikuma 7. panta trešo daļu *(likuma redakcijā līdz 2013. gada 1. aprīlim)* klasificēts kā mazāk smags noziegums.

Tiesa saskaņā ar Krimināllikuma 47., 48. pantu apsūdzētā atbildību mīkstinošus un atbildību pastiprinošus apstākļus nekonstatē.

Vērtējot apsūdzētā J.N. personību, tiesa konstatēja, ka J.N. agrāk nav sodīts *(lietas 27.lapa).* Ir bijis administratīvi sodīts par pārkāpumiem ceļu satiksmē *(lietas 33.lp.)*. Narkoloģiskās un psihiskās aprūpes reģistru uzskaitē J.N. nav reģistrēts *(lietas 43.,44.lapa).* Bebru pagasta pārvaldes sniegtajā raksturojumā par apsūdzēto J.N. ietvertas ziņas par to, ka apsūdzētais deklarējis dzīvesvietu A.-3, Vecbebros, Bebru pagastā, Kokneses novadā. Sūdzības par J.N. nav bijušas *(lietas 42.lapa).*

Krimināllikuma 126. panta pirmās daļas sankcijā *(likuma redakcijā līdz 2013. gada 1. aprīlim)* paredzēts brīvības atņemšanas sods uz laiku līdz pieciem gadiem vai ar arestu, vai ar piespiedu darbu, vai ar naudas sodu. No 2013. gada 1. aprīļa sods par Krimināllikuma 126. panta pirmajā daļā paredzētā noziedzīgā nodarījuma izdarīšanu panta sankcijā paredzēts brīvības atņemšanas veidā līdz trim gadiem vai īslaicīgas brīvības atņemšanas soda veidā, vai piespiedu darba vai naudas soda veidā.

Panta sankcijā pēc 2013. gada 1. aprīļa paredzēta zemāka brīvības atņemšanas soda minimālā robeža, nekā Krimināllikumā līdz 2013. gada 1. aprīlim. Tādejādi Krimināllikuma 126. panta pirmās daļas sankcijā pašreiz spēkā esošajā redakcijā kā viens no soda veidiem ir paredzēta īslaicīga brīvības atņemšana, kuru saskaņā ar Krimināllikuma 28. panta 2^1. daļu nosaka uz laiku no piecpadsmit dienām līdz trīs mēnešiem

Atbilstoši Krimināllikuma 35. pantam soda mērķis ir vainīgo personu sodīt par izdarīto noziedzīgo nodarījumu, kā arī panākt, lai notiesātais un citas personas pildītu likumu un atturētos no noziedzīgu nodarījumu izdarīšanas *(likuma redakcijā līdz 2013. gada 1. aprīlim)*.

Ievērojot iepriekš konstatētos soda veida un mēra ietekmējošos apstākļus, to, ka nav konstatēts Krimināllikuma 49. pantā noteiktais pamats vieglāka soda noteikšanai nekā likumā paredzētais, apsūdzētā personību – negatīvi raksturojošas ziņas par apsūdzēto tiesa nekonstatēja, agrāk nesodīts, to, ka Krimināllikuma 126. panta pirmajā daļā paredzētais mazāk smagais noziegums izdarīts tīši un tā tiešais apdraudējuma objekts ir personas veselība un dzīvība un, izvērtējot prokurora viedokli par soda noteikšanu piespiedu darba soda veidā, tiesa atzīst, ka Krimināllikuma 35. pantā noteiktais soda mērķis konkrētajā gadījumā ir sasniedzams ar sodu piespiedu darba veidā. Šāds sods apsūdzētajam konkrētajā gadījumā būts taisnīgs, atbilstīgs un samērīgs, atbilstošs soda mērķim un soda veida ietekmējošajiem apstākļiem.

Krimināllikuma 40. pants noteic, ka piespiedu darbs (..) ir piespiedu iesaistīšana sabiedrībai nepieciešamajos darbos, ko notiesātais (..) izcieš, veicot dzīvesvietas apvidū piespiedu darba izpildes institūcijas noteiktos darbus no pamatdarba un mācībām brīvajā laikā un bez atlīdzības. Nosakot sodu piespiedu darba veidā, apsūdzētais tiks iesaistīts sabiedrībai nepieciešamos darbos bez atlīdzības, un piespiedu darbs ir sabiedrībai būtiski lietderīgāks nekā brīvības atņemšanas sods, piespiedu darba izciešanas rezultātā konkrētajā gadījumā apsūdzētais tiks motivēts laboties.

Izvērtējot citu Krimināllikuma 126. panta pirmās daļas panta sankcijā paredzēto soda veidu piemērošanu, tiesa secina, ka sods naudas soda veidā apsūdzētajam J.N. nav piemērojams. Saskaņā ar Krimināllikuma 41. panta otro daļu naudas sods nosakāms atbilstoši noziedzīgā nodarījuma kaitīgumam un vainīgā mantiskajam stāvoklim. Panta ceturtā daļa nosaka, ka vainīgā mantisko stāvokli nosaka, novērtējot ne tikai tā iespējas nekavējoties samaksāt naudas sodu, bet arī gūt paredzamus ienākumus, kas nodrošinātu tas iespēju likumā paredzētajā laikā (30 dienu laikā) samaksāt uzlikto naudas sodu. Tiesa nekonstatēja tādu apsūdzētā J.N. mantisko stāvokli, kas dotu pamatu secinājumam, ka apsūdzētā mantiskais stāvoklis pieļautu naudas soda piemērošanu un viņa spēju 30 dienu laikā to samaksāt. Līdz ar to sods naudas soda veidā konkrētajā gadījumā ir neatbilstošs, tā piespriešanas gadījumā arī neizpildāms.

Savukārt piemērot apsūdzētajam J.N. par izdarīto mazāk smago noziegumusodu brīvības atņemšanas veidā, kaut vai īslaicīgu brīvības atņemšanu, tādējādi apsūdzēto izolējot no sabiedrības, nav lietderīgi, jo šāds sods būtu pārāk bargs.

Nosakot soda mēru, tiesa ņem vērā, ka nav konstatēti ne apsūdzētā J.N. atbildību mīkstinoši apstākļi, ne pastiprinoši apstākļi. Piespiedu darbs atbilstoši Krimināllikuma 40. panta pirmajai daļai nosakāms no četrdesmit līdz divsimt astoņdesmit stundām. Tiesas

ieskatā apsūdzētajam nosakāms piespiedu darbs 60 stundu apmērā.

Cietušais A.P. pieteicis mantiskā kaitējuma kompensāciju Ls 91,95 apmērā *(lietas 38.lapa),* ko tiesas izmeklēšanā uzturēja Ls 91 apmērā. Pieteikto morālo kaitējumu Ls 200 apmērā cietušais tiesas izmeklēšanā neuzturēja.

Tiesa atzīst, ka cietušā A.P. pieteiktais mantiskais kaitējums ir pamatots un apmierināms pilnībā.

Saskaņā ar Kriminālprocesa likuma 351. panta pirmo daļu cietušajam pieteikumā par mantisko kaitējumu jāpamato mantisko zaudējumu pieprasītās kompensācijas apmērs, bet kompensācijas apmērs par morālo aizskārumu un fiziskajām ciešanām – tikai jānorāda. No minētā izriet, ka likums uzliek par pienākumu cietušajam pierādīt mantiskā zaudējuma apmēru, bet atlīdzības apmēru par morālo kaitējumu nosaka tiesa pēc saviem ieskatiem, ņemot vērā Kriminālprocesa likuma 352. panta pirmajā daļā noteiktos kritērijus.

Civillikuma 1779. pants noteic, ka katram ir pienākums atlīdzināt zaudējumus, ko viņš ar savu darbību vai bezdarbību ir nodarījis. Savukārt saskaņā ar Civillikuma 1770. pantu ar zaudējumu jāsaprot katrs mantiski novērtējams pametums. No minētā secināms, ka neviens, saņemot zaudējumu atlīdzinājumu, nevar uz tā pamata iedzīvoties, un zaudējumu nodarītājam tie jāatlīdzina to patiesajā apmērā.

Konkrētajā gadījumā cietušajam ir tiesības uz atlīdzinājumu par radīto kaitējumu tādā apmērā, kādā ir radīts reāls mantisks zaudējums. Tiešā mantiskā zaudējuma apmērs šajā lietā ir naudas summas, ko veido cietušā ārstēšanās izdevumi.

Cietušais Kriminālprocesa likuma 351. panta pirmās daļas nosacījumus ir izpildījis, proti, pieteikto mantisko kaitējumu ir pierādījis visā tiesas izmeklēšanā uzturētajā Ls 91 apmērā, par ko liecina kriminālietā esošie maksājumu dokumenti *(lietas 7-12. lapa).*

Saskaņā ar Civillikuma 1635. pantu katrs tiesību aizskārums dod tam, kam tas kaitējis, tiesības prasīt apmierinājumu no aizskārēja, ciktāl viņu par šo darbību var vainot.

Tā kā apsūdzētā J.N. vaina noziedzīgā nodarījuma izdarīšanā, kura rezultātā cietušajam A.P. radies kaitējums, ir pilnībā pierādīta, tad no apsūdzētā par labu cietušajam ar šo spriedumu mantiskais kaitējums piedzenams cietušā pieteiktajā Ls 91 apmērā.

Drošības līdzeklis apsūdzētajam pirmstiesas procesā nav piemērots. Tiesa atzīst, ka drošības līdzeklis saskaņā ar Kriminālprocesa likuma 241. pantu apsūdzētajam J.N. nav piemērojams, jo tiesa nekonstatēja tādus apstākļus, kas dotu pamatu uzskatīt, ka apsūdzētais izvairīsies no sprieduma izpildes.

Saskaņā ar Kriminālprocesa likuma 511., 512, 520., 527., 528., 529., 530. pantu, tiesa

nosprieda

Atzīt J.N. par vainīgu Krimināllikuma 126. panta pirmajā daļā paredzētā noziedzīgā nodarījuma izdarīšanā un sodīt viņu ar piespiedu darbu uz 60 (sešdesmit) stundām.

Piedzīt no J.N. par labu A.P. mantiskā kaitējuma kompensāciju Ls 91 (deviņdesmit vienu latu).

Drošības līdzekli J.N. nepiemērot.

Spriedumu var pārsūdzēt 10 (desmit) dienu laikā apelācijas kārtībā Zemgales apgabaltiesā pēc pilna sprieduma pieejamības dienas, sūdzību vai protestu iesniedzot Aizkraukles rajona tiesā.

Pilns spriedums saņemams tiesas kancelejā 2013. gada 19. novembrī.

Tiesnese I.Zālīte